

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Commune naufragium

Citation: Drachmann, Holger: "Commune naufragium", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 321. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56510/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

men daarligt kan jeg i Digting lade
 mit Mismod løs Løb i al dets Voldsomhed;
 grant ser jeg Livs-Nøden, Kampen, Kvalen,
 jeg kunde, o ja, male Graat-i-Graat,
 men dem om det, de som dyrker Dalen —
 jeg bor paa Højfjeldsvidden, i et Slot.

Ved Højfjelds-Kampen, hvor Klippen knejser,
 som om den for en Konge stod paa Vagt,
 hvor Glæden dvæler, mens Sorgen rejser
 paa Brisens Bølger bort i Danse-Takt:
 dér kan man samle, dér kan man sigte,
 hvad Livet gav, og give det igen
 med Smil i Sjælen i Form af Digte
 for alle glæde, sunde Sjæle her.

GALGE-VISER

COMMUNE NAUFRAGIUM

Et stort Skib er gaaet under;

stormslaget drev det mod Klipperne,
 knustes og sank.

Nu bræmmer Vragstykker tusindvis Stranden.

Dér ligger de, flitrede ind i hinanden;
 vrede og vende, brækkede, bøjede,
 slidte ved Brændingens Rullen og Rullen,
 rustne og revnede, spaltede, splintrede;
 nogle med Naglerne opelst
 — ret som om Fingrene famlende greb imod Hjælp;
 andre med Hovedet nedelst
 — trætte og slævede, Kræfterne udtømt af Striden.

Vragstykker: tusindvis bræmmer de milevidt Stranden,
 spredt i Forvirring — men kædet ved Ulykken tæt til hinanden.

Usle og lurvede Stykker —
 Stakler, som knap nok fandt Naade paa Klude-Krams Karren;
 fine og fornemme Strykker

— skabt til at tjene for Millionær-Passagerer, Stormænd
 og Fyrster;
 Stumper Mahogni, og Rammer til pragtfulde Spejle,
 lueforyldte, og Levninger af Palisander,
 prunkende Møbler — — — og af dejlige Senge de Rester,
 som havde vugget — kanskø — mangt et Par under sødelig
 Slummer.

Vrag-Dele — hulter til bulter — de tarveligst tænkbare
 Ting, som dog tæller blandt Livets Behov,
 og det snilrigste Kunstværk:
 Rester af Skodder og Skabe og Skibs-Kronometre,
 Toppen af Masten, hvor Vimplen hængsmælder for Vejret,
 Kedlen i Dybet, hvor Fyrbøder-Trællen, den arme,
 brændes til Aske — før Støvet blir koldt i Havet:
 hundred- nej tusindvis laa de dér, tæt ved hinanden,
 Ulykkesfæller langs Stranden —
 ingen Blufærdighed skjulte
 Natpotte-Hanken og Spyttbaks-Laaget,
 Bunden af Skroget,
 og Douchbads-Patent-Apparatet,
 det, som saa mangen en Dejligheds Hud havde svalet.

Alt var af Hvirvlen
 i Dybet malet;
 saa blev det frømt
 af Strøm-Sugot halet;
 og dengang Døgningen tændte sin sparsomme Lue,
 ret som et vildsomt *la morgue* var Stranden at skue.

Og midt i det blege Gry,
 midt mellem Søvn og Vaagen,
 begynder de at bølge —
 op og ned, op og ned,
 haarne af Dønningen.
 Se dog! nej se dér ...
 et Hoved løftes,
 en Arm rører sig,
 en Haand strækkes frem med Besvær .....
 Over Havet en jernhaard
 Herre befaler;
 det tier —
 men de tusinde Vrag-Dele taler: